Sluta förhala ett utökat diskrimineringsskydd!

1990 undertecknade den amerikanske presidenten George Bush en diskrimineringslagstiftning som inkluderade bristande tillgänglighet: Americans with Disabilities Act. Han lyfte då fram Sverige som ett exempel på länder som planerade en liknande lagstiftning.

Idag, tjugoett år, fyra utredningar och en FN-konvention senare saknar Sverige fortfarande diskrimineringsskydd mot bristande tillgänglighet.

Endast 50 procent av Sveriges skolor har grundläggande tillgänglighet vilket betyder att hälften av landets barn och ungdomar inte har kunnat dela sin skoltid med någon kompis som använder förflyttningshjälpmedel.

Från 1979 har vi haft lagstiftning om ”handikappanpassad” kollektivtrafik. Fortfarande köps bussar och tåg in som inte alla kan resa med. Tänk om alla fordon som tagits i bruk under dessa 32 år istället levt upp till kraven på tillgänglighet!

År 1966 kom de första kraven på tillgänglighet i svensk bygglagstiftning, men fortfarande byggs många gånger på sätt som utestänger.

Vår övertygelse är att man *inte* kan sätta pris på en mänsklig rättighet, att man *inte* kan begränsa medborgarrätten för en viss grupp med hänvisning till att det skulle kosta för mycket att inkludera alla i samhällsplaneringen eller samhällsgemenskapen.

För varje dag som går utan att också vi i Sverige får detta diskrimineringsskydd, för varje dag som går utan att krafttag tas mot felaktig nybyggnation, mot allmänna kommunikationer som inte välkomnar alla resenärer, fortsätter utestängningen.

Om man menar allvar med medborgarperspektivet finns ingen annan väg för Sveriges regering och riksdag än att genomföra det förslag till utökat diskrimineringsskydd som nu ligger.

Vi har sedan länge fått nog av vackra ord och tomma löften. Den fjärde utredningens namn, *Bortom fagert tal*, talar sitt tydliga språk!

Nu är det dags, också i Sverige!

Enhälligt uttalande vid DHRs representantskapsmöte i Stockholm den 16 oktober